

4) Kočárek pro trojčata

Už jste někdy viděli kočárek pro trojčata? Je to pojízdný obývací, zabírající na chodníku dvě a půl dlaždičky. K držadlu se pohodlně vejdou dva lidé a dovnitř tři novorozeňata. Továrna ovšem počítala s tím, že po půl roce bude aspoň jedno dítě chodit. Nebo šíří odzkoušeli s nepohyblivými panenkami.

Ani jako hračka se později korba z kočárku příliš neosvědčila. Pravda, mrňatům se moc líbila. Všichni lezli dovnitř a zase ven, ale...

Při přípravě oběda jsem si libovala, jaký mám od nich klid. Úsměv mě opustil při krmení u třetího sousta. Hance v puse cosi zazvonilo. Na požádání vyplivla tři dvoucentimetrové cvočky. Můj prst pak z něžné pusinky vylovil ještě další dva. Po obědě jsem se stále nemohla dopočítat. Jeden cvoček chyběl. Nejsem zvyklá panikařit, ale tentokrát se mi roztrásl ruce. Co teď? Mám vzít k doktorovi jen Hanku nebo i ostatní? Znovu jsem se pustila do zoufalého hledání. Po půlhodině byla má snaha korunována úspěchem. Poslední cvoček! S úlevou jsem kopla do zbytku kočárku a narazila si palec.

Legrace neskončila ani u sportáku. Po první zkušební jízdě se mě muž otázel: „Tak co?“

Na můj znechucený výraz se podivil: „Copak? Něco není v pořádku?“

„Ani se neptej. Brzdu to nemá, zato při výjezdu na vyšší chodník to brzdí víc, než je zdrávo. A držadlo mi po cestě třikrát vypadlo.“

„To víš, je to starší typ.“

„Hanka mi i v kširách visela dvakrát hlavou dolů. Držák na nohy se vůbec nedá zdvihnout.“

„Na tu chvíli, co v tom budou jezdit...“

„To držadlo jsem musela uvázat kusem vyžebraného provázku. Víš, jakej to byl trapas?“

„Nerozčiluj se, něco vymyslíme.“

Trn z paty nám vytrhl šikovný dědeček. Děda je zámečník. Ačkoliv u něj doma žádný zámek pořádně nefunguje, vyzná se jinak ve spoustě dalších činností. A tenhle děda nám přímo vykouzčil kočárek. Sice hrozně nadával, co je to práce, ale nakonec vítězoslavně přivezl malé, úzké a snad i pohodlné vozítko: „Tady to máte. Hlavně mi neříkejte, že se vám to nelíbí.“

„Ale, dědo, je to báječné...“

„Nemusíte se bát, má to i zatěžkávací zkoušku.“

„A kde jsi vzal tolik dětí?“

„Jakýpak děti! Když jsem u toho nebyl, vozil se mi na tom ze srandy jeden náš stokilovej učedník. Blbec.“

Pak děda s upejpáním přijal láhev myslivecké a odjel domů. My už jen potáhli sedačky molitanem a koženkou a zázrak byl hotov. Spát se na něm sice nedá, ale jinak je bezpečný a praktický. Děti sedí ze sebou a koukají do světa. Už skoro ani nevnímám slova a úsměvy kolemjdoucích.

„Jé, to je srandovní kočárek.“

„... je to ale vymakaný, co?“

„Jsou tam jako v autobuse.“

„Neobvyklý osmipérák – to jste byli vy na tý fotce v novinách?“

Při vzpomínce na sympatického fotografa, šplhajícího kvůli záběrům i na kandelábr, s úsměvem přikyvuji.

A lidé se znovu a znovu otáčejí. Snažím se tlačit tu vzrůstající živou váhu a neztratit při tom všechnu eleganci. Jo, kočárek. Ono se řekne kočárek...